

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. Mgr. Pavlem Maršálkem, advokátem se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2017, čj. MV-7276-5/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 22. 2. 2018, čj. 59 A 29/2017-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra (správní orgán I. stupně) ze dne 20. 12. 2016 byla žalobci zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. 4. 2016, čj. 3 T 137/2015-75, byl totiž žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, za což mu byl uložen peněžitý trest (v případě nevykonání náhradní trest odnětí svobody v délce 4 měsíců) a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Rozsudek nabyl právní moci dne 30. 8. 2016. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti rozhodnutí žalované brojil stěžovatel žalobou u krajského soudu, který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[2] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítl, že krajský soud neposoudil případ stěžovatele z pohledu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 5 odst. 5 a čl. 17 Směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Krajský soud neuvedl, proč podle něj rodinné a osobní vazby stěžovatele na ČR nejsou hodny ochrany. Stěžovatel přitom splňuje mimořádné okolnosti pro užití „*zmírňujícího správního uvážení*“. V případě zrušení pobytu by musel ukončit své zaměstnání a podnikání, nemohl by poskytovat výživu svým blízkým a ztratil by s nimi kontakt. V ČR žije od roku 2007 se svou manželkou a dvěma dcerami, má zde většinu přátel. Zrušením dlouhodobého pobytu by byl zasažen soukromý a rodinný život stěžovatele a jeho blízkých. Stěžovatel se vždy snažil dodržovat zákony ČR a plnit veškeré povinnosti. „*Gramatická aplikace*“ § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s principy materiálního státu a základními lidskými právy. Rozsudek krajského soudu je proto nezákonný a také nepřezkoumatelný, protože krajský soud nedostatečně vyložil své úvahy týkající se rodinných a osobních poměrů stěžovatele. Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Jeho argumentaci však lze podřadit toliko pod písm. a) a d) citovaného ustanovení. Rovněž třeba poznamenat, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), a proto se její důvody musí odvíjet od tvrzeného pochybení krajského soudu; nestačí pouze zopakovat argumentaci ze správního řízení a žaloby, jak to (vyjma tvrzené nepřezkoumatelnosti) učinil stěžovatel. Jeho argumenty již podrobně posoudily správní orgány a krajský soud, s jejichž názory se NSS ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na napadená rozhodnutí.

[6] NSS se nejprve zabýval namítanou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, ke které by musel přihlídnout také z úřední povinnosti; takovou vadu (ani jiný důvod pro zrušení napadeného rozsudku *ex officio*) NSS neshledal. Krajský soud se dostatečně zabýval argumenty stěžovatele a zjištěními žalované, popsal rozhodný skutkový stav a vypořádal se se všemi žalobními námitkami. Přiměřeností dopadů rozhodnutí žalované na rodinný život stěžovatele se krajský soud zabýval zejm. v bodech 23 až 27 rozsudku; posouzení případu stěžovatele z pohledu čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 5 odst. 5 a čl. 17 směrnice o právu na sloučení rodiny pak provedl v bodech 28 a 29 rozsudku. Úvahy krajského soudu jsou zcela jasné a logické. Kasační námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto není důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti dále zopakoval, že splňuje mimořádné okolnosti k tomu, aby mu nebylo zrušeno pobytové oprávnění (především z důvodu osobních a rodinných vazeb na ČR a snahy o řádný život v této zemi). NSS připomíná, že stěžovatel spáchal úmyslný přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. V důsledku toho mu správní orgán I. stupně zrušil povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny; správnost rozhodnutí potvrdila žalovaná napadeným rozhodnutím, kterým zamítla stěžovatelovo odvolání.

pokračování

[8] Již krajský soud v napadeném rozsudku přiléhavě a podrobně konstatoval, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli by tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho osobního a rodinného života (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008-101, ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85). Správní orgány však nejsou zbaveny povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017-26). Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu v obvyklých případech prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povahy či závažnosti.

[9] V případě stěžovatele zákon neumožňuje aplikovat žádné intenzivní a mimořádné okolnosti, u nichž by bylo třeba uvažovat o jakémkoliv „*smírčujícím správním uvážení*“. Stěžovatel může nadále realizovat svůj rodinný a osobní život v rámci bezvízového styku s Moldavskem [viz Nařízení Rady (ES) č. 539/2001], a tedy může být v běžném kontaktu se svou manželkou, dcerami i přáteli. Rovněž u něj není vyloučeno, aby po výkonu peněžitého trestu a trestu zákazu řízení motorových vozidel, které mu byly uloženy, vzhledem k § 74 odst. 2 a § 105 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, znovu požádal o vydání pobytového povolení. Stěžovatel v řízení před správními orgány ani soudy neuvedl žádný důvod, proč by si nemohl obstarat obživu v Moldavsku či jiné zemi mimo ČR. Za takové situace je dotčení stěžovatelova rodinného a osobního života nepochybně únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené. Kasační námitka nesprávného posouzení věci krajským soudem není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl a žalované, která měla ve věci úspěch a měla by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu